

handling af dette gav befolkningen på Nordøerne det bestemte indtryk, at man anså vort ønske ikke bare for berettiget, men også for gennemførligt, jfr. bl. a. landsstyremand Hákun Djurhuus tale, der blev optaget på stålband, og som findes oversat, hvor han lover at sætte alt ind på, at befolkningens ønske måtte imødekommes.

Når det så viste sig, at befolkningens ønske på trods heraf ikke blev imødekommet fremkaldte det den spontane aktion for at afværge, at læge Halvorsen blev fjernet fra sygehuset.

Denne aktion er i radio og i pressen i det hele taget blevet fremstillet som bundende i rebske tilhøjeligheder og manglende respekt for det, man i daglig tale forstår med overholdelse af lov og orden.

Denne fremstilling er misvisende.

Befolkningen var under det moralske tryk, at det folte sig bundet af forpligtelserne til at gøre sit yderste for at beholde den, man var kommen til at holde af som læge, som den, i hvis hænder man trygt kunne overlade dem, man havde kærest.

I erkendelse heraf finder vi i Klaksvig og på Nordøerne i det hele taget afsendelsen af Parkeston til Færoerne som et meget beklageligt fejlgreb. Og det vil være urigtigt at fortie, at man fra forstanderskabet og norderingerne side dybt beklager, at landsstyret og de andre respektive færøske myndigheder gjorde sig skyldige i en så katastrofal fejlurdering af eller ukendskab til karakteren af de virkelige bevæggrunde til befolkningens holdning under lægekonflikten.

Det var selvfølgelig meget forkert gjort at sende Parkeston til Færoerne. Men jeg og vi er klar over, at den, man i første instans har at bebrejde herfor, er landsstyret, fordi dette ifølge de forfatningsmæssige rettigheder an-

modede om politihjælp fra Danmark.

Jeg føler mig nødsaget til at udtale, at for bibeholdelsen af et godt samhørighedsforhold mellem de to dele af riget er der næppe nogensinde i vor historie gjort en skadeligere gerning end den, landsstyret gjorde ved at kræve politiaktion fra Danmark over for norderingerne. Man kan med fuld berettigelse sige dette, idet ikke bare al inddblanding eller indgriben fra dansk side i færøske indre stridigheder kun kan skade og aldrig gøre gavn, men den værste form for indgriben eller inddblanding, man kan tænke sig, er en aktion, der har karakter af politi eller militær.

Jeg beklager dette af hensyn til et godt forhold mellem norderingerne og danskerne. Efter gennemførelsen af den meget frisdannede hjemmestyreordning har jeg kun grund til at ønske det bedst mulige forhold mellem færingerne og danskerne. Jeg beklager det skete, også fordi det gavnede ikke en positiv løsning af konflikten, men medførte derimod rejsningen af en bølge af vrede for ikke at sige had imod dem, som vi ikke på nogen måde ønskede at komme i konflikt med.

Samtidig som jeg må beklage aktionen med Parkeston kan jeg ikke undlade at udtale min tak for og fulde anerkendelse af den værdifulde indsats, man fra ministeriets side gjorde for at finde en tilfredsstillende løsning af konflikten ved den højtærede minister Kampmanns ankomst som mægler mellem de implicerede parter.

Det er min overbevisning, at den overenskomst, man opnåede ved minister Kampmann som mægler, var et fortrinligt grundlag for opnåelsen af en løsning af lægesagen, bare man fra landsstyrets og læge Halvorsens side havde opfyldt den del af overens-

komsten, som tilkom dem.

Denne landsstyrets og landsstyreparternes sabotering af overenskomsten må tage hovedansvaret for det, der senere skete, og som jeg har beklaget og stadig beklager.

Det kan desværre ikke nægtes, at der er slået skår, som jeg med god samvittighed kan sige, at jeg har gjort mit yderste for at afværge, og som Klaksvig og Nordøerne helst så undgået.

Man kan ikke dølge, at det gode forhold mellem Nordøerne og Danmark har taget skade, således som forholdene stiller sig i dag. Som ordentlige mandfolk er vi istand til at se sandheden i øjnene, tale ud, finde fejlene, ikke for udmåling af straf, men for at lære at undgå at gentage dem i fremtiden.

Det erkendes, at vi slikker sår, som manglende forståelse og uforstand har afstedkommet.

Men samtidig, som man på det dybeste må beklage dette, ved vi, at vi ikke kan fortabe os i det skete. Vi må håbe på og gøre vort bedste for, at sårene må heles. Jeg har altid anset det for en ulykke, hver gang der opstår en kløft mellem to brødrefolk eller dele af disse. Og uden hensyn til kløftens art må det ligge os, der er venner af samhørighed og venskab mellem danskerne og færingerne og

de nordiske brødrefolk i det hele taget, på sinde at hele det skilte og genoprette venskabet og den tabte forståelse som det summer sig for brødre eller medlemmer af samme familie.

Der er vældige opgaver af kulturel så vel som af materiel natur at løse, opgaver, der kalder på forståelse og godt samarbejde, opgaver, der måske i særlig grad har bud til os her på Nordøerne. Jeg tænker på handels- og afsætningsforholdene, hvis beskaffenhed og udvidelsesmuligheder er af fundamental betydning for vor stadig voksende produktion. Jeg tænker på skoleforholdene, hvis udvikling og udbygning stiller stadig større krav i en by som Klaksvig, der i den sidste tid har været og stadig er i en eksplosiv vækst. Og jeg kan i denne forbindelse ikke undlade at nævne læge- og sygehusforholdene, der lader så meget tilbage at ønske.

Må jeg tilslut udtale ønsket om, at den højtærede statsministers besøg her i Klaksvig og på Færoerne igrøvt må bidrage til at skabt det bedst mulige forhold mellem os den danske befolkning.

I Klaksvík vitjaði statsministarinn m. a. sjúkrahúsið og skúlan eins og hann hugði at ymiskum virkjum hjá p/f. J. F. Kjølbro, m. a. dampvaskarínum, ullvirkinum, turkíhúsum, hermetikkvirkinum.

Statsministarin til samkomu í Suðurstreymoyar javnaðarfelag

Hóast ferðingartíðin hjá H. C. Hansen sjálvandi er ógviliga knøpp, fingur partamenn í Havn tó hov itil at heilsa upp á hann. Mikukvöldið beyð Suðurstreymoyar javnaðarfelag honum til samkomu í KFUM. Løgtingsmenn javnaðarflokksins vóru eisini bodnir. J. P. Henriksen, borgarstjóri, bjóðaði limunum og gestunum, serstakliga partamanninum og flokksformanni danska brøðraflokksins, statsministarannum vèlkomin.

Undir samkomuni helt H. C. Hansen frálíka roðu, har hann bar fram kvøðu donsku javnaðarfelaga til allar føroyskar flokksfelager. Tað gleddi hann almikið at kunna heilsa uppá føroyskar flokksfelager, hóast hann á hesum sinni ikki vitjaði Føroyar sum formaður danska javnaðarflokksins, men sum statsministari Danmarkar. Í roðu síni nam hann við teir trupulleikar, ið javnaðarstjórnin hevði at berjast við, men undir øllum umstøðum var tað fyrst og fremst avgerandi, at arbeiðararørslan hevði ábyrgdina fyrri leiðslu landsins. Sosialistiska stýri landsins hevði gjøgnum tíðirnar verið slóðbrótandi og hevði fingið loyst mong stórmál, eitt nú sosialreforma, ið Steincke fekk ígjøgnum í 30-árunum, hevði verið av alstórum týðningi fyrri væl-

ferð fólksins. Nú verður hitt stóra takið at loysa fólkatryggingarspurningin. Lfkindi eru til, at málið verður loyst, nú fólkatíngið kemur saman í september. Hetta verður so stórsta sosiala framstígg, ið okkara ættarlið kemur at upplíva. Hildið verður áfram við at útbyggja og fullfígga vælferðarstatin, har tey sjúku, tey gomlu, tey avlammu, ja, øll sumul kunnu kenna seg trygg. Hvorjum einasta a vhesum sosialu framstígum berjast okkara móttøðumenn — teir borgarligu flokkarnir — ímóti; men tað merkiliga hendir, at teir aldri finna upp á at avtaka nakrar av hesum góðum, tá ið teir fyrst eru komnir í lag. Eisini víðgjörði hann ungdomsviðurskiptini, sum í okkara nútíðar samfelagi elva stórar trupulleikar, somuleiðis valutastøðuna o. a. spurningar. H. C. Hansen endaði við einaferð enn at bera fram sína og danska javnaðarflokksins bestu kvøðu til føroyska javnaðarflokkin, til alt Føroya fólk, føroysku tjóðina.

Síðani hildu ymsir limir stuttar roður.

Um miðnáttaarliðið var henda frálíka og hugnaliga samkoma at enda komin.

Fyrr á kveldi høvdu javnaðarlingmenninir, umboðandi Føroya javnaðarflokk, eina samkomu við statsministarannum.

KUNNGERÐ

Orsakað av turki kemur nú so lítið drekkivatn í vatnbrunnarnar, at vandi er fyri stórum vatntroti. Tað verður tí her gjort kunngið, at býráðið fyrri at spara um vatnið letur vatnbrunnarnar steingja frá kl. 8 um kvöldið til kl. 7 á morgni.

Annars verður, so leingi vatntrot er, roynt at regulera vatnið soleiðis, at hvør býarpartur fær vatn 1—2 tímar hvønn dag.

Samstundis verður heitt á allar borgarar um at spara mast móguligt um vatnið og ikki lata kranar standa og renna til onga nyttu. Um nakar verður varur við kranar, leiðingar o. a. ið leka, eigur hann beinan vegin at siga býráðnum frá.

Tórshavn, tann 7. august 1956.

Tórshavnar býráð.

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn